

Sygn. akt III CNP 8/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko T. sp. z o.o. w K., o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 lipca 2015 r.,
na skutek skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 9 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa 993/12,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

W zaskarżonym orzeczeniu Sąd II instancji utrzymał w mocy rozstrzygnięcie Sądu I instancji zasądzające na rzecz powoda zwrot kwot pobranych od niego tytułem opłat marketingowych, uznając, że pozwany popełnił czyn nieuczciwej konkurencji z art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. (tzw. półkowe). Podstawą roszczenia powoda był art. 18 ust. 5 u.z.n.k., natomiast wartość świadczenia udokumentowano fakturami VAT wystawionymi przez pozwanego, które dotyczyły usług marketingowych. Pozwany zaskarżył ten wyrok w części skargą o stwierdzenie jego niezgodności z prawem. Podstawą skargi uczynił naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 18 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. przez przyjęcie, co do zaskarżonej kwoty, że były to opłaty marketingowe, a więc inne niż marża handlowa opłaty za przyjęcie towaru do sprzedaży, gdy tymczasem był to rabat co do ceny sprzedawanych mu produktów wynikający z wiążącej strony umowy (rzeczywiście wynikało z niej, że po przekroczeniu ustalonego progu wysokości obrotów powódka udzieli pozwanej procentowego rabatu. Skarżący twierdzi, że faktura dotycząca tej kwoty została błędnie opisana, gdy wskazano w niej, że jej przedmiotem są usługi marketingowe. Rzeczą jednak w tym, że w toku postępowania w tej sprawie pozwany nie podnosił wadliwości przez siebie samego wystawionej faktury. W efekcie weszła ona do podstawy dowodowej sprawy i stała się podstawą ustaleń faktycznych - wysokości świadczenia pobranego przez pozwanego od powódki tytułem opłat marketingowych. Tymczasem, zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów. W tej sprawie, mimo że jako podstawę skargi wskazano naruszenie art. 18 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k., to w rzeczywistości analiza treści tego zarzutu i jego uzasadnienia dowodzi, że kwestionowane są ustalenia faktyczne, mianowicie wysokość opłat marketingowych wynikająca z prawidłowości wystawionej faktury wysokość tę dokumentującej. W tym stanie rzeczy jest to niedopuszczalna podstawa skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a zatem skarga, jako niedopuszczalna, podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁴ § 1 k.p.c.

